

Arrest

nr. 231 857 van 28 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 19 mei 2005 en dient op 23 mei 2005 een asielaanvraag in. Op dat ogenblik verklaart hij van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn.

Op 21 maart 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 12 juni 2006 wordt het derde kind van verzoeker en zijn partner geboren.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 25 april 2007 wordt verzoeker veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren met uitstel gedurende drie jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 11 maart 2008 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden wegens diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging.

Op 27 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2008 dient verzoekers partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 december 2009 wordt verzoeker zijn partner en hun drie kinderen gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur, als hebbende de Azerbeidzjaanse nationaliteit.

Op 8 februari 2010 leggen verzoeker, zijn partner en de kinderen hun Armeense paspoorten voor.

Op 11 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten opzichte van verzoeker en zijn partner en de kinderen bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13 § 2bis van de Vreemdelingenwet en wordt hun verblijf beëindigd/ingetrokken omwille van fraude.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 49 095 van 4 oktober 2010 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 juni 2010 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal.

Op 10 juni 2010 dienen verzoeker en zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2010 dienen verzoeker, zijn partner en hun drie kinderen een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2010 wordt de aanvraag van op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 67 968 van 5 oktober 2011 wordt de afstand vastgesteld in het beroep tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus van 21 maart 2006, dat werd overgenomen van de Vaste Beroepscommissie.

Op 7 november 2011 dienen verzoeker, zijn partner en hun drie kinderen een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 7 november 2011 ongegrond verklaard.

Op 21 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 10 juni 2010 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 oktober 2012 worden ten opzichte van verzoeker en zijn partner bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 151 968 van 8 september 2015 wordt het beroep tegen de twee voorgaande beslissingen verworpen.

Op 15 oktober 2012 dienen verzoeker, zijn partner en hun drie kinderen een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en worden aan verzoeker, zijn partner en de kinderen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar.

Bij arrest van de Raad nr. 150 773 van 13 augustus 2015 wordt het beroep tegen deze drie beslissingen verworpen.

Op 5 december 2016 dienen verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 13 maart 2017 worden ten opzichte van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad nr. 191 386 van 4 september 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 13 maart 2017 verworpen.

Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 september 2017 worden verzoeker en zijn partner veroordeeld tot een gevangenisstraf respectievelijk van één jaar en van tien maanden wegens een sociaal voordeel te hebben ontvangen door bedrieglijke verklaringen af te leggen, als dader of mededader.

Op 24 oktober 2019 dienen verzoeker en zijn jongste zoon A. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 november 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een “*Administratief rapport: Illegaal verblijf Zwartwerk SIS seining*” opgesteld. Bij deze controle doet verzoeker zich voor als A.V., van Roemeense nationaliteit.

Op 28 november 2019 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 7 januari 2020 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

Op 17 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: T.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1973

Geboorteplaats: Y.

Nationaliteit: Armenië

In de gevangenis gekend als: T., A., geboren op (...)1973 te B., onderdaan van Azerbeidzjan

ALIAS: K., A., geboren op (...)1973, onderdaan van Armenië; K., A., geboren op (...)1973, onderdaan van Azerbeidzjan; K., A., geboren op (...)1976 te B., onderdaan van Azerbeidzjan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 11.03.2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal-op heterdaad-met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om te vlucht te kunnen verzekeren. Op 14.09.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor sociaal voordeel hebben ontvangen door bedrieglijke verklaringen af te leggen, als dader of mededader. Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 07.01.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds mei 2005 in België verblijft; dat hij niet meer in het bezit is van zijn originele identiteitsdocumenten; dat hij in België verblijft omdat hij oorspronkelijk gevlucht is uit zijn land van herkomst; dat hij in het bezit is van een geldige verblijfstitel en uitstekend geïntegreerd is; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin in België woont; dat hij 3 kinderen heeft waarvan 1 minderjarig; dat hij lijdt aan een chronische darmziekte; dat hij geen beroep wenst te doen op zijn recht op internationale bescherming; dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in een andere lidstaat van de EU; dat hij zich wil beroepen op het artikel 8 en 3 EVRM en dat hij geen gevaar vormt voor de samenleving. Volgens het administratief dossier zijn de medische problemen van betrokkene niet van dien aard dat deze een verwijdering onmogelijk zouden maken. Betrokkene heeft geen bewijzen voorgelegd dat de nodige medische zorg niet beschikbaar zou zijn in Armenië of in een ander land alwaar hij kan verblijven. De loutere vermelding dat hij zich wil beroepen op het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien heeft betrokkene verklaard dat hij geen beroep wil doen op zijn recht op verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren omdat hij al 15 jaar in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.05.2005 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 24.03.2006 werd hij niet erkend als vluchteling door CGVS.

Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Op 15.06.2010 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 21.09.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 21.10.2010 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 04.09.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Hij heeft op 17.10.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 06.05.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 12.12.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 13.03.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen. Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin in België woont. Er kan worden opgemerkt dat geen enkel gezinslid tot op heden werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, ondanks meerdere aanvragen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.05.2005 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 24.03.2006 werd hij niet erkend als vluchteling door CGVS.

Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Op 15.06.2010 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 21.09.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 21.10.2010 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 04.09.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Hij heeft op 17.10.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 06.05.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 12.12.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 13.03.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 11.03.2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal-op heterdaad-met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om te vlucht te kunnen verzekeren. Op 14.09.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor sociaal voordeel hebben ontvangen door bedrieglijke verklaringen af te leggen, als dader of mededader. Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 11.03.2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 9 maanden door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal-op heterdaad-met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om te vlucht te kunnen verzekeren. Op 14.09.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor sociaal voordeel hebben ontvangen door bedrieglijke verklaringen af te leggen, als dader of mededader. Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.05.2005 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 24.03.2006 werd hij niet erkend als vluchteling door CGVS.

Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Op 15.06.2010 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 21.09.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 21.10.2010 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 04.09.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Hij heeft op 17.10.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 06.05.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 12.12.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 13.03.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij lijdt aan een chronische darmziekte en dat hij geen beroep wenst te doen op zijn recht op internationale bescherming; dat hij zich wil beroepen op het artikel 3 EVRM. Volgens het administratief dossier zijn de medische problemen van betrokkene niet van dien aard dat deze een verwijdering onmogelijk zouden maken. Betrokkene heeft geen bewijzen voorgelegd dat de nodige medische zorg niet beschikbaar zou zijn in Armenië of in een ander land alwaar hij kan verblijven. De loutere vermelding dat hij zich wil beroepen op het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien heeft betrokkene verklaard dat hij geen beroep wil doen op zijn recht op verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren omdat hij al 15 jaar in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.05.2005 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 24.03.2006 werd hij niet erkend als vluchteling door CGVS. Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009

werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Op 15.06.2010 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 21.09.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 21.10.2010 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 04.09.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Hij heeft op 17.10.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 06.05.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 12.12.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 13.03.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding
(...).

Op 17 januari 2020 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM

II. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet

2.1.1. Algemene regels

(...)

2.1.2. *Het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand - toepassing op de feitsituatie in casu*

(...)

Immers:

Het staat buiten kijf dat verzoeker zijn kinderen nog steeds in België verblijven en dat verzoeker één minderjarig kind heeft nl. Dhr. T. A., geboren op (...)2006 te Merksem (België), Staatloos.

Verwerende partij stelt dienaangaande dat geen enkele gezinslid van verzoeker al reeds gemachtigd werd tot verblijf in het Rijk, niettegenstaande diverse aanvragen en stelt uitsluitend dat het integraal gezin in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Bijgevolg is prima facie geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk en heeft de bevoegde Minister rekening gehouden met art. 74/13 vrw.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het minderjarig kind van verzoeker in België geboren werd en sedert zijn geboorte niet meer terug is gekeerd naar Armenië.

Dhr. T. A. loopt nog steeds naar school in het Atheneum te Lier.

Zijn centrum van belangen situeert zich hier in België ligt nu hij geboren werd in België en gedurende jarenlang zijn leven alhier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven.

Dhr. T. A. is prima facie Staatloos, doch bezit hij de Armeense etniciteit.

De gedane belangenafweging in de bestreden beslissing kan bezwaarlijk beschouwd worden als een concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen, in het bijzonder de belangen van het betrokken minderjarig kind versus de belangen van de Belgische Staat.

De verwerende partij laat na om op afdoende wijze uiteen te zetten waarom de belangen van de staat in casu moeten doorwegen op de belangen van het minderjarig kind en meer bepaald waarom de belangen van de staat in casu een scheiding vereisen tussen verzoeker en de kinderen in het bijzonder met het minderjarig kind.

Dat de verwerende partij van oordeel is dat deze belangen gedekt zijn door de mogelijkheid van het gezin om met verzoeker mee te reizen – zonder hierbij deze mogelijkheid concreet te onderzoeken en zonder hierbij rekening te houden met het feit dat het minderjarig kind op die manier dient terug te keren naar een land alwaar hij totaal geen bindingen mee heeft en zijn schoolgang in België dient te beëindigen in het middelbaar onderwijs, terwijl de eenheid van het gezin een belangrijke overweging diende te zijn.

Verwerende partij heeft ontegensprekelijk ter zake niet afdoende gemotiveerd in het kader van de billijke belangenafweging dewelke vereist is onder artikel 8 van het EVRM. Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

(...)

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

(...)

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet².

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst. Zijn kinderen wonen nog steeds in België te Lier.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

(...)

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn kinderen; het hoger belang van zijn minderjarig kind, zijn medische toestand; terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.1.3. Bedreiging voor de openbare orde - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij verwijst tevens naar geïncrimineerde feiten situerende in hoofde van verzoeker nl. één veroordeling van feiten van diefstal dd. 11/03/2008 uitgesproken door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen en één veroordeling van sociale fraude dd. 14/09/2017 uitgesproken door het Hof van Beroep te Antwerpen.

Verwerende partij catalogiseert de feiten van rechtswege als zijnde zwaarwichtig en ernstig door louter een verwijzing naar de veroordelingen.

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk – naargelang – de omstandigheden – inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

“Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare ordeargument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond.”

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

Het louter verwijzen naar de “maatschappelijke beroering” zonder nader te verklaren waarom deze feiten zwaarwichtig zijn volstaat in casu niet.

In het administratief dossier is er evenmin enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Het arrest van het Hof van Beroep stelde dat op basis van de elementen vervat in het strafdossier het in casu vaststond dat verzoeker in de periode van 23/05/2005 t.e.m. 31/05/2011 diverse sociale voordelen (leefloon) heeft genoten als gevolg van de asielaanvraag ingediend in ‘2005 en de in ‘2009 verkregen verblijfsrechten, die telkens berustten op bewust opgegeven foutieve identiteitsgegevens.

Na 31/05/2011 heeft verzoeker geen geïncrimineerde feiten meer gepleegd.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van beide dossiers en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek temeer daar deze feiten zich dateren van 23/05/2005 t.e.m. 31/05/2011.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen “Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “4.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip “gevaar voor de openbare orde” vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare

orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker dewelke al reeds van lang geleden dateren, doch dient zij alle andere relevante stukken inzake de medische toestand en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin twee strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond."

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.2.2. Verzoeker voert aan dat zijn kinderen in België verblijven en dat één daarvan minderjarig is. Bij het verzoekschrift voegt hij stukken toe waaruit blijkt dat er een procedure hangende is om dit kind staatloos te laten verklaren. Verzoeker benadrukt dat dit kind in België geboren is en sedert zijn geboorte nog niet teruggekeerd is naar Armenië. Dit kind, verzoekers jongste zoon die 13 jaar oud is, loopt school in Lier. Het centrum van de belangen van deze zoon situeren zich in België nu hij hier geboren werd, jarenlang zijn leven heeft opgebouwd en structuur heeft gekregen. Hij heeft de Armeense etniciteit maar is volgens verzoeker staatloos. De belangenafweging in de bestreden beslissing volstaat niet, nu onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van het minderjarig kind. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij meent dat de belangen van dit kind gedekt zijn door de mogelijkheid voor het gezin om met verzoeker mee te reizen, maar hierbij wordt geen rekening gehouden met het feit dat de minderjarige zoon op die manier terug moet keren naar een land waarmee hij totaal geen bindingen heeft, dat hij zijn schoolgang in het middelbaar onderwijs moet beëindigen en dat de eenheid van het gezin een belangrijke overweging diende te zijn. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak, er wordt geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met de afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen, met het hoger belang van het minderjarig kind, met verzoekers medische toestand.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

3.3.2.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 07.01.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds mei 2005 in België verblijft; (...) dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin in België woont; dat hij 3 kinderen heeft waarvan 1 minderjarig; (...)"

"Betrokkene heeft op 27.05.2008 en op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 ingediend. Op 16.12.2009 werd hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf. In mei 2010 werd de verblijfstitel ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981. Het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude. Betrokkene werd op 11.05.2010 van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Op 15.06.2010 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 21.09.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 14.06.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 21.10.2010 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 10.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter ingediend. Op 04.09.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Hij heeft op 17.10.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 06.05.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 12.12.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend. Op 13.03.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin in België woont. Er kan worden opgemerkt dat geen enkel gezinslid tot op heden werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk,

ondanks meerdere aanvragen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verblijfsaanvragen die verzoeker heeft ingediend, maar die allemaal geweigerd werden. Ook de ingewilligde aanvraag en het na vijf maanden intrekken van het daaruit voortspruitende verblijfsrecht wordt vermeld. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat geen enkel gezinslid van verzoeker tot op heden werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, ondanks meerdere aanvragen, en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst.

De Raad merkt op dat de stukken die verzoeker bijbrengt, aantonen dat een procedure hangende is inzake het al dan niet erkennen van de staatloosheid van dit kind. Deze procedure is nog hangende, dus het kind is momenteel niet staatloos. Verzoeker ontkent niet dat niemand van zijn gezinsleden een verblijfsrecht heeft in België, maar hij wijst op het feit dat zijn minderjarige zoon naar de middelbare school gaat in België en hier geboren is, zodat deze zoon niet zonder meer België kan achterlaten end at hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In dit verband wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat geen van de gezinsleden verblijfsgerechtigd is. Integendeel, heel het gezin ontving al verschillende keren bevelen om het grondgebied te verlaten (zie de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest). Huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft enkel verzoeker. Het houdt niet in dat verzoekers partner, zijn meerderjarige kinderen of zijn minderjarige zoon gedwongen het grondgebied moeten verlaten.

De Raad merkt op dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

3.3.2.4. Nu niet wordt betwist dat huidig bestreden bevel enkel is gericht tot verzoeker en niet tot zijn partner en kinderen, waaronder het minderjarig kind, kan niet worden uitgesloten dat het minderjarig kind van zijn vader (verzoeker) wordt gescheiden door de bestreden beslissing. Het gezin kan hieraan tegemoet komen door verzoeker te vergezellen, gezien zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Dit neemt echter niet weg dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat op enige wijze rekening werd gehouden met het minderjarig kind. De verwerende partij diende rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van zijn vader op de minderjarige zoon alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat -dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving- primeert op de belangen van het kind dat bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden. De Raad kan deze afweging niet in de plaats van de verwerende partij doen.

Een dergelijke belangenafweging kan niet worden teruggevonden in volgend motief: *“Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin in België woont. Er kan worden opgemerkt dat geen enkel gezinslid tot op heden werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, ondanks meerdere aanvragen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*. Bijgevolg wordt *prima facie* een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond, gezien in dit motief geen rekening wordt gehouden met alle feitelijke gegevens, namelijk de minderjarige zoon van verzoeker die door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van zijn vader wordt gescheiden.

De verwerende partij kan in de nota met opmerkingen gevolgd worden waar zij stelt dat dit hoger belang van het kind reeds werd onderzocht, met name in het arrest van de Raad nr. 191 386 van 4 september 2017, waarbij het beroep werd verworpen tegen de weigeringsbeslissing van 13 maart 2017 inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit dit arrest en uit de beslissing die daarin weergegeven wordt, blijkt inderdaad een onderzoek naar de situatie van de minderjarige zoon. Dit verweer in de nota doet dus geen afbreuk aan de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Dit neemt echter niet weg dat deze beoordeling dateert van meer dan twee jaar geleden, dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of de situatie nu nog steeds gelijkaardig is en dat deze beoordeling niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van huidige bestreden beslissing.

De Raad wenst er aan toe te voegen dat hij zich goed bewust is van het feit dat het ganse gezin reeds sedert lange tijd op illegale wijze in het Rijk verblijft en dat geen gevolg werd gegeven aan diverse bevelen om het grondgebied te verlaten, maar dit brengt niet mee dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging zou moeten worden gemaakt inzake de scheiding met het minderjarig kind die de bestreden beslissing veroorzaakt. De Raad betwist niet dat de verwerende partij kan overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van verwijderingsmaatregelen, maar als er minderjarige kinderen zijn moet hierbij rekening worden gehouden met de eenheid van het gezin.

Bij gebreke aan een belangenafweging inzake het minderjarig kind van verzoeker, is het enig middel in de aangegeven mate ernstig. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aangetoond.

3.3.3. Er is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geraakt zal worden in de schending van artikel 8 van het EVRM en onstuitbaar zal geconfronteerd worden met de nadelige consequenties ervan, evenmin is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief aangaande artikel 8 van het EVRM (*cf.* punt 3.3.) worden gevolgd.

Er is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. DE SMET